

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. София, 07.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 17.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2771** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] /в ликвидация/ срещу ревизионен акт /РА/ №Р-2225-1000471-091-001/28.6.2017 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт е нищожен, неправилен, немотивиран, необоснован и незаконосъобразен. Твърди, че ревизионното производство е протекло при съществени нарушения на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон. За ревизионния период 1.1.2017 – 31.3.2008 г. е налице влязъл в сила ревизионен акт – от 20.3.2009 г. Като основание за издаването на повторния е посочен чл. 133, ал. 2 ДОПК като счита, че такива обстоятелства не са налице, а и не са посочени конкретни. Въобщо не е „приобщаван“ доклад от 16.11.2010 г., сочен като основание за ревизионния акт. Оспорва направените констатации на ревизиращия екип – не са извършени никакви ревизии; не са представени доказателства, респ. – направени корекции в облагаемите сделки. Неправилно ревизиращият екип е провел ревизията по реда на чл. 122 ДОПК, като не са налице конкретни фактив подкрепа на тези изводи. Ревизиращият екипе и разполагал със счетоводната документация на дружеството. Дружеството е и уведомило екипа, че счетоводната му документация е била иззета с протокол за

изземване от 17.9.2010 г., като иззетата документация не е била обект на проверка. Оспорва изводите на екипа, че е налице префактуриране на отделните стоки с цел намаляване на дължимия ДДС. Оспорва фактическите констатации в ревизионния акт – не е описано кои са фиктивните доставки. Твърдението на екипа за несъществуващ стокосен поток е необосновано, тъй като не са извършвани насрещни проверки и не са представени доказателства за извършени ревизии. Необходимо е да бъде изследван стокооборотът на всяко от дружествата-доставчици, за да може да бъде изведена връзка с твърдяната невъзможност за извършване на сделки от страна на жалбоподателя. Поради огромния обем на компютърни компоненти е технически невъзможно вписването на сериен номер и други индивидуализиращи техни белези. Неизяснен е фактът как дружеството, като не е придобило стоките, ги е реализирало в оборота. Органът следва да докаже, че е налице данъчна измама и че ревизираното лице е знаело или е трябвало да знае за нея. Оспорва констатациите, обективирани в протокол за извършване на насрещна проверка от 18.2.2011 г., по отношение на [фирма]. Не е обсъден фактът, че фактурите са осчетоводени и платени. От значение е и това, че е отпуснат овърдрафт, за който е учреден в полза на банката особен залог на стоки на склад, които обстоятелстваса доказателство за реалността на доставките. Ревизиращият екип своевременно е уведомен за изземване на цялата документация на [фирма]. Оспорва констатациите по протокол за извършване на насрещна проверка на [фирма]. Не са анализирани банковите извлечения, от които е видно, че цената на транспортните услуги е заплащана. Не е извършвана проверка на иззетата документация. Не са обсъдени доставките на [фирма], както и кадровата и материалната му обезпеченост; не му е извършена насрещна проверка. Връчвани са документи на друг адрес, различен от адресът на управление. Не е взето предвид, че дружеството е било правосубектно, както и произтичащите от това последици. Извършени са съществени процесуални нарушения, като са осъществени действия срещу неправосубектно дружество. Прави възражение за изтекъл 10 г. давностен срок. Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП моли да бъде потвърден обжалваният акт. Счита, че следва да се възприемат изводите, направени в обжалваното решение. Претендира разности.

По допустимостта.

Жалбата е в срок. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването и пред компетентния административен съд, поради което се явява ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

По същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт е издаден от компетентен орган – този, който е възложил ревизията и от ръководителя на ревизията в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 от ДОПК, както и т.р. №5/13.12.2016г. на Върховния административен съд по т.д. №10/2016г. Актът е подписан с електронен подпис. Издаден е в съответната форма.

С процесния ревизионен акт са установени задължения по ЗДДС на дружеството-жалбоподател за периода от 1.1.2007 г. до 31.3.2008 г.

Посочено е, че ревизията е на основание чл. 133, ал. 2 ДОПК, като видно от

ревизионния акт и от ревизионния доклад е посочено, че ревизията е била спряна, а впоследствие – възобновена при наличието на висящо производство пред СГС, по иск на НАП срещу жалбоподателя за установяване вписване на несъществуващо обстоятелство. Искът е бил уважен, като е признато за установено, че свписването заличаването на „М.“АДе вписано несъществуващо обстоятелство.

Постановяването на оспорения РА е мотивирано с чл. 133, ал. 2 ДОПК, без да е конкретизирано коя от хипотезите на посочената норма се има предвид /въпреки задължението на ревизиращите органи в тази насока/. Спирането на производството не би могло да е основание по чл. 133, ал. 2 ДОПК доколкото нито една от предвидените в посочената норма хипотези не включва спиране на производство по делото.

На следващо място, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 171, ал. 2 ДОПК – налице е изтекъл 10г. давностен срок по отношение на процесните задължения, установени за периода от 1.1.2007 г. до 31.3.2008 г. Посочената норма предвижда, че „С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника“.

В процесния случай е изтекъл 10-г.срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, доколкото са установени задължения за периода от 1.1.2017 г. до 31.3.2008 г. и при съобразяване на тези факти към датата на приключване на устните състезания – 17.12.2019 г.

Ето защо съдът счита, че ревизионния акт следва да бъде отменен. Съдът намира, че не следва да се произнася по реда на чл. 160, ал. 4, изр. 2-ро ДОПК доколкото посочената норма предвижда съдът да се произнесе по основанията и размера на задължението в случаите, когато давностният срок е изтекъл в хода на ревизионното производство. В процесния случай не е налице посочената хипотеза доколкото давностният срок не е изтекъл в хода на производството, а впоследствие. Макар и процесният случай да е сходен, доколкото се касае за процесуална норма, е недопустимо да се прилага извън рамките на очертавания с нея предмет.

По разноските. Предвид изхода на спора и на основание чл. 161 ДОПК следва да се присъдят разноски от 550 лв.съобразно представен списък с разноски.

Водим от изложеното и на основание чл.172 ал.2 от АПК и чл.160 ал.1 от ДОПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на [фирма] /в ликвидация/, ЕИК[ЕИК] ревизионен акт №Р-2225-1000471-091-001/28.6.2017 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – С., мълчаливо потвърден от директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП.

ОСЪЖДА дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП да заплати на [фирма] /в ликвидация/, ЕИК[ЕИК] сумата от 550 лв. разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен

срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: